

Vojenská historie Spojených států

W en.wikipedia.org/wiki/Military_history_of_the_United_States

Contributors to Wikimedia projects

- [Článek](#)
- [Mluvit](#)

Vojenská **historie Spojených států** se táhne přes dvě století, celou historii Spojených států . Během těchto staletí se Spojené státy vyvinuly z nově vzniklého národa, který bojoval za svou nezávislost od Království Velké Británie (1775–1783) na status světové velmoci v období po druhé světové válce až do současnosti. ^[1] Od roku 2021 se ozbrojené síly Spojených států skládají z armády , námořní pěchoty , námořnictva , letectva a vesmírných sil, vše pod velením ministerstva obrany a pobřežní stráže , která je řízena ministerstvem vnitřní bezpečnosti .

V roce 1775 kontinentální kongres založil kontinentální armádu , kontinentální námořnictvo a kontinentální námořní pěchotu . Tato nově vytvořená armáda, bojující po boku Francouzského království , zvítězila nad Brity během války, která vedla k nezávislosti prostřednictvím Pařížské smlouvy . V roce 1789 nová ústava učinila z prezidenta USA vrchního velitele a dala Kongresu pravomoc vyhlásit válku. ^[2] Mezi hlavní konflikty zahrnující americkou armádu patří války amerických Indiánů , válka z roku 1812, mexicko-americká válka , americká občanská válka , banánové války , první světová válka , druhá světová válka , korejská válka , válka ve Vietnamu a válka v Iráku .

Koloniální války (1607–1774)

Hlavní článek: Koloniální americká vojenská historie



V roce 1763 domorodé kmeny Pontiacovy konfederace obléhaly Fort Detroit , britskou pevnost na americké hranici .

Počátek armády Spojených států leží v civilních pohraničních osadnících, vyzbrojených k lovu a základnímu přežití v divočině. Tito byli organizováni do místních milicí pro malé vojenské operace, většinou proti indiánským kmenům , ale také odolávat možným nájezdům malých vojenských sil sousedních evropských kolonií. Při jakékoli vážné vojenské operaci se spoléhali na britskou pravidelnou armádu a námořnictvo . [3]

Ve velkých operacích mimo příslušnou lokalitu nebyla milice zaměstnána jako bojová síla. Místo toho si kolonie vyžádala (a zaplatila) dobrovolníky, z nichž mnozí byli také členy milice. [4]

V prvních letech britské kolonizace Severní Ameriky byly vojenské akce ve třinácti koloniích , které se staly Spojenými státy , výsledkem konfliktů s domorodými Američany, jako byla válka Pequot v roce 1637, válka krále Filipa v roce 1675, Yamasee . Válka v roce 1715 a válka otce Ralea v roce 1722.

Počínaje rokem 1689 se kolonie zapojily do série válek mezi Velkou Británií a Francií o kontrolu nad Severní Amerikou , z nichž nejdůležitější byla válka královny Anny , ve které Britové dobyli francouzskou kolonii Acadia , a konečná francouzská a indická válka . (1754–63), kdy Británie zvítězila nad všemi francouzskými koloniemi v Severní Americe. Tato poslední válka měla dát tisícům

kolonistů, včetně plukovníka Virginie George Washingtona , vojenské zkušenosti, které využili během americké války za nezávislost . [5]

Válka Jenkinsova ucha (1739–1748)

Viz také: Španělský alarm

V boji o ovládnutí Severní Ameriky byl životně důležitý zápas mezi Velkou Británií a Francií , konflikt se Španělskem , upadající mocností, důležitý, ale druhořadý. Tento druhý konflikt dosáhl svého vrcholu ve „Válce o Jenkinsovo ucho“, předehra k Válce o rakouské dědictví , která začala v roce 1739 a postavila Brity a jejich americké kolonisty proti Španělům. [6]

V koloniích válka zahrnovala houpací boj mezi Španěly na Floridě a Západní Indii a anglickými kolonisty v Jižní Karolíně a Georgii . Jeho nejpozoruhodnější epizodou však byla britská expedice na Jamajce proti Cartageně , hlavnímu přístavu španělské kolonie v Kolumbii . Pevninské kolonie vybavily pluk, který se měl zúčastnit útoku jako britští regulové pod britským velením. Expedice skončila katastrofou, způsobenou klimatem, nemocemi a pronásledováním britských velitelů, a jen asi 600 z více než 3 000 Američanů, kteří se zúčastnili, se někdy vrátilo do svých domovů. [6]

Válka za nezávislost (1775–1783)

Hlavní článek: Americká revoluční válka



Obléhání Yorktownu byla rozhodující bitva americké revoluční války. Bitva byla posledním velkým pozemním střetnutím ve válce, přičemž porážka britské armády u Yorktownu přiměla Brity vyjednávat o ukončení konfliktu.

Pokračující politické napětí mezi Velkou Británií a třinácti koloniemi dosáhlo krize v roce 1774, kdy Britové vyhlásili provincii Massachusetts pod stanné právo poté, co Patrioti protestovali proti daním, které považovali za porušení svých ústavních práv jako Angličanů. Když se v dubnu 1775 začalo střílet na Lexington a Concord, jednotky milice z celé Nové Anglie přispěchaly do Bostonu a zadržely Brity ve městě. Kontinentální kongres jmenoval George Washingtona vrchním velitelem nově vytvořené kontinentální armády, který byl během války rozšířen o koloniální milice. Kromě armády, Kongres také vytvořil Continental Navy a Continental Marines. Vyhnal Brity z Bostonu, ale koncem léta 1776 se vrátili do New Yorku a téměř zajali Washingtonovu armádu. Mezitím revolucionáři vyloučili britské úředníky ze 13 států a 4. července 1776 se prohlásili za nezávislý národ [Z].

Britům zase chybělo jednotné velení a jasná strategie k vítězství. S využitím královského námořnictva byli Britové schopni zachytit pobřežní města, ale kontrola nad krajinou jim unikala. Britský výpad z Kanady v roce 1777 skončil katastrofální kapitulací britské armády u Saratogy. S příchodem generála von Steubena v roce 1777 začal

výcvik a disciplína podél pruských linií a kontinentální armáda se začala vyvíjet v moderní sílu. Francie a Španělsko pak vstoupily do války proti Velké Británii jako spojenci USA, ukončují svou námořní výhodu a eskaluje konflikt ve světovou válku. Nizozemsko se později připojilo k Francii a Britové byli ve světové válce v přesile na souši i na moři, protože neměli žádné hlavní spojence kromě indiánských kmenů, Loyalistů a Hessenů.

Přesun zaměření na jihoamerické státy v roce 1779 vyústil v řadu vítězství pro Brity, ale generál Nathanael Greene se zapojil do partyzánské války a zabránil jim ve strategickém pokroku. Hlavní britská armáda byla obklíčena Washingtonovými americkými a francouzskými silami v Yorktownu v roce 1781, když francouzské loďstvo zablokovalo záchranu královským námořnictvem. Britové pak žalovali za mír.

George Washington

Hlavní článek: George Washington v americké revoluci



Washingtonův překvapivý přechod řeky Delaware v prosinci 1776 byl hlavním návratem po ztrátě New Yorku; jeho armáda porazila Brity ve dvou bitvách a dobyla zpět New Jersey.

Generál George Washington (1732–1799) se ukázal jako vynikající organizátor a správce, který úspěšně spolupracoval s Kontinentálním kongresem a guvernéry států, vybíral a mentoroval své vyšší důstojníky, podporoval a cvičil své jednotky a udržoval

idealistickou republikánskou armádu . Jeho největší výzvou byla logistika, protože ani Kongres, ani stát měl finanční prostředky, aby adekvátně zajistil vybavení, munici, oblečení, výplaty nebo dokonce zásobování potravinami vojáků. Jako bojový taktik byl Washington svými britskými protějšky často překonán. Jako stratég měl ale lepší představu, jak válku vyhrát, než oni. Britové vyslali čtyři invazní armády. Washingtonova strategie vytlačila první armádu z Bostonu v roce 1776 a byla zodpovědná za kapitulaci druhé a třetí armády u Saratogy (1777) a Yorktownu (1781). Omezil britskou kontrolu na New York a několik míst a ponechal si Patriot kontrolu nad velkou většinou populace. Lojalisté __, na nichž Britové příliš spoléhali, tvořilo asi 20 % populace, ale nikdy nebyli dobře organizovaní. Jak válka končila, Washington hrdě sledoval, jak poslední britská armáda v listopadu 1783 tiše vyplula z New Yorku a vzala s sebou lojalistické vedení. Washington ohromil svět, když se místo převzetí moci v tichosti stáhl na svou farmu ve Virginii. [8].[9]

Patrioti měli silnou nedůvěru v trvalou „ stálou armádu “, takže kontinentální armáda byla rychle demobilizována, s přidělováním půdy veteránům. Generál Washington, který se během války podřizoval voleným představitelům, odvrátil potenciální státní převrat a po válce rezignoval na funkci vrchního velitele, čímž založil tradici civilní kontroly americké armády. [10]

Rané národní období (1783–1812)

Hlavní články: Severozápadní indická válka , Kvaziválka , Barbarské války , Tecumsehova válka a válka v Creeku



Bitva o Fallen Timbers byla rozhodující bitvou v severozápadní indické válce , kde americké síly porazily kmeny Západní konfederace .

Po americké revoluční válce čelily Spojené státy potenciálnímu vojenskému konfliktu na volném moři i na západní hranici . Spojené státy byly během této doby menší vojenskou mocností, měly pouze skromnou armádu, námořní sbor a námořnictvo. Tradiční nedůvěra ke stálým armádám spojená s vírou ve schopnosti místních milic znemožňovala rozvoj dobře vycvičených jednotek a profesionálního důstojnického sboru . Jeffersonští vůdci preferovali malou armádu a námořnictvo, protože se obávali, že velký vojenský establishment zatáhne Spojené státy do přílišných zahraničních válek a potenciálně umožní domácím tyranovi chopit se moci. [11]

V Pařížské smlouvě po revoluci Britové postoupili území mezi Apalačskými horami a řekou Mississippi Spojeným státům, aniž by se poradili se Shawnee , Cherokee , Choctaw a dalšími menšími kmeny, které tam žily. Protože mnoho kmenů bojovalo jako spojenci Britů, Spojené státy přinutily kmenové vůdce, aby podepsali země v poválečných smlouvách, a začali tyto země rozdělovat pro osídlení. Toto vyprovokovalo válku v severozápadním území ve kterém americké síly hrály uboze; bitva o Wabash v roce 1791 byla nejvážnější porážkou, kterou kdy Spojené státy utrpěly od amerických indiánů. Prezident Washington vyslal do regionu nově

vycvičenou armádu vedenou generálem Anthonyem Waynem , která rozhodně porazila indickou konfederaci v bitvě u Fallen Timbers v roce 1794. [12]

Když revoluční Francie vyhlásila válku Velké Británii v roce 1793, Spojené státy se snažily zůstat neutrální, ale Jayova smlouva , která byla pro Velkou Británii příznivá, rozněžovala francouzskou vládu, která ji považovala za porušení smlouvy o alianci z roku 1778 . Francouzští lupiči se začali zmocňovat amerických plavidel, což vedlo k nevyhlášené „ kvazi válce “ mezi těmito dvěma národy. Spojené státy bojovaly na moři v letech 1798 až 1800 a získaly řadu vítězství v Karibiku. George Washington byl povolán z důchodu, aby vedl „provizorní armádu“ v případě invaze Francie, ale prezident John Adams podařilo vyjednat příměří, ve kterém Francie souhlasila s ukončením předchozího spojení a zastavením svých útoků. [13] Poté, co Francie a Británie podepsaly mír z Amiens, což vedlo k klidu ve francouzských revolučních a napoleonských válkách , prezident Thomas Jefferson omezil vojenské výdaje. [14]

Barbary Wars

Hlavní článek: Barbary Wars



Stephen Decatur nalodění
na dělový člun Tripolitan,
3. srpna 1804, první
barbarská válka

Berberi podél Barbary Coast (dnešní Libye) poslali piráty, aby zajali obchodní lodě a zadrželi posádky za výkupné. USA platily peníze za ochranu až do roku 1801, kdy prezident Thomas Jefferson odmítl

zaplatit a poslal námořnictvo, aby napadlo Barbary státy , následovala první barbarská válka . Po zajetí USS Philadelphia v roce 1803 vedl poručík Stephen Decatur nájezd, který úspěšně spálil zajatou loď a zabránil Tripolisu v jejím používání nebo prodeji. V roce 1805 poté, co William Eaton dobyl město Derna, Tripolis souhlasil s mírovou smlouvou. Ostatní barbarské státy pokračovaly v nájezdech na americkou lodní dopravu, dokud druhá barbarská válka v roce 1815 tuto praxi neukončila. ^[15]

Válka 1812

Hlavní článek: Válka 1812



"Potkali jsme nepřítel a oni jsou naši." Vítězství komodora Olivera Hazarda Perryho u Erijského jezera v roce 1813 bylo důležitou bitvou ve válce v roce 1812

Zdaleka největší vojenská akce, do které se Spojené státy během této éry zapojily, byla válka v roce 1812 . ^[16] Když se Británie ocitla ve velké válce s napoleonskou Francií , její politikou bylo blokovat americké zásilky do Francie. Spojené státy se snažily zůstat neutrální a zároveň usilovaly o zámořský obchod. Británie přerušila obchod a zapůsobila na námořníky na amerických lodích do Royal Navy, navzdory intenzivním protestům. Británie podporovala indiánské povstání na americkém Středozápadě s cílem vytvořit tam indický bariérový stát , který by zablokoval americkou expanzi . Spojené státy nakonec vyhlásily válku Spojenému království v roce 1812, což bylo poprvé, kdy USA oficiálně vyhlásily válku. Bez naděje

na porážku Royal Navy , USA zaútočily na Britské impérium tím, že napadly Britskou Kanadu , v naději, že použijí zajaté území jako vyjednávací žeton. Invaze do Kanady byla debaklem, ačkoli souběžné války s domorodými Američany na západní frontě (Tecumsehova válka a válka v zátocě) byly úspěšnější. Po porážce Napoleonav roce 1814 vyslala Británie velké armády veteránů, aby napadly New York, přepadly Washington a dobyly klíčovou kontrolu nad řekou Mississippi v New Orleans. Invaze do New Yorku byla fiaskem poté, co mnohem větší britská armáda ustoupila do Kanady. Nájezdníci uspěli ve vypálení Washingtonu 25. srpna 1814, ale byli odraženi v jejich kampani v Chesapeake Bay v bitvě o Baltimore a britský velitel zabit. Velká invaze v Louisianě byla zastavena jednostrannou vojenskou bitvou , která zabila tři nejvyšší britské generály a tisíce vojáků. Vítězi byli velcí generál bitvy o New Orleans , generálmajor Andrew Jackson , který se později stal prezidentem, a Američané, kteří se vyhřívali na vítězství nad mnohem mocnějším národem. Mírová smlouva se ukázala jako úspěšná a USA a Británie už nikdy nevstoupily do války. Poraženými byli Indiáni, kteří nikdy nezískali nezávislá území na Středozápadě přislíbená Británií. ^[17]

Válka s Mexikem (1846–1848)

Hlavní článek: Mexicko-americká válka



Americké síly zaútočily na hrad Chapultepec během mexicko-americké války .

S rychlým rozšiřováním zemědělské populace se demokraté poohlíželi po nových zemích na západ, což byla myšlenka, která se stala známou jako „zjevný osud“. V Texaské revoluci (1835–1836) osadníci vyhlásili nezávislost jako Texaská republika a porazili mexickou armádu, ale Mexiko bylo rozhodnuto dobýt znovu ztracenou provincii a hrozilo válkou s USA, pokud anektuje Texas. USA, mnohem větší a mocnější, anektovaly Texas v roce 1845 a v roce 1846 vypukla válka kvůli otázkám hranic. [18].[19]

V mexicko-americké válce 1846–1848 americká armáda pod vedením generálů Zacharyho Taylora a Winfielda Scotta a dalších napadla a po sérii vítězných bitev (a bez velkých porážek) obsadila Santa Fe de Nuevo México a Alta California a také zablokovala pobřeží, napadl severní Mexiko a napadl centrální Mexiko, zachycující národní hlavní město Mexico City. Mírové podmínky zahrnovaly americký nákup oblasti od Kalifornie po Nové Mexiko za 10 milionů dolarů. [20]

Americká občanská válka (1861–1865)

Hlavní článek: Americká občanská válka



Mrtví vojáci leží tam, kde padli v Antietamu, nejkrvavějším dni v americké historii. Abraham Lincoln po této bitvě vydal prohlášení o emancipaci.

Dlouho budované napětí mezi severními a jižními státy kvůli otroctví náhle dosáhlo vrcholu po zvolení Abrahama Lincolna z nové republikánské strany proti otroctví americkým prezidentem v roce 1860. Jižní státy se oddělily od USA a vytvořily samostatnou Konfederaci. V rámci států Konfederace bylo odříznuto mnoho amerických pevností s posádkami stále loajálními k Unii. Boje začaly v roce 1861, kdy byla Fort Sumter vypálena vojsky Konfederace a vlny vlastenectví zachvátily sever i jih. [21]

Občanská válka zastihla obě strany slabými vojenskými silami. Ani malá stálá armáda Severu, ani jihu rozptýlené státní milice nebyly schopny vyhrát občanskou válku. Obě strany se předháněly ve získání nových armád – větších než kterékoli americké síly předtím – nejprve opakovanými výzvami k dobrovolníkům, ale nakonec se poprvé v historii USA uchýlily k nepopulárnímu velkému odvodu.

Armáda Unie zpočátku usilovala o rychlé vítězství tím, že se pokusila dobýt hlavní město Konfederace v Richmondu ve Virginii, nedaleko hlavního města USA ve Washingtonu DC. Severova ochota bojovat.

Když se boje mezi dvěma hlavními městy zastavily, Sever zaznamenal větší úspěch v taženích jinde, kdy pomocí řek, železnic a moří pomohl přesunout a zásobit své větší síly, čímž jih uškrtil – plán Anakondy. Válka se rozšířila po celém kontinentu a dokonce i na volné moře. Po čtyřech letech děsivě krvavého konfliktu s více oběťmi než všechny ostatní americké války dohromady může větší populace a průmysl na Severu pomalu uzemnit jih. Zdroje a ekonomika Jihu byly zničeny, zatímco továrny a ekonomika Severu prosperovaly při plnění vládních válečných kontraktů.

Americká občanská válka je někdy nazývána „první moderní válkou“ kvůli mobilizaci a zničení civilní základny – totální válce – a kvůli mnoha technickým vojenským inovacím zahrnujícím železnice, telegrafy, pušky, zákopové války a obrněné válečné lodě s věží zbraně. [22].[23]

Období po občanské válce (1865–1917)

Indické války (1865–1891)

Hlavní článek: Války amerických Indiánů



Americké síly vedené Georgem Custerem utrpěly velkou porážku proti Siouxům v bitvě u Little Bighornu

Po občanské válce zvýšila populační expanze, stavba železnic a vybíjení bizoních stád vojenské napětí na Velkých pláních. [24] Konkrétně podle učenkyně z Colville Diny Gilio-Whitaker ve své knize As Long as Grass Grows : „Zatímco železnice mnoha způsoby způsobily zkázu na životech Indů, jeden z nejničivějších a nejtragičtějších důsledků průmyslové expanze Spojených států bylo téměř vyhubení stád bizonů z Plains, přičemž železnice byla strategickým předpokladem k uskutečnění plánu“. [25] Vyhubení buvolů bylo tak extrémní, že v 90. letech 19. století jich zůstalo méně než tisíc, roztroušených většinou na soukromých rančích. [26] Několik kmenů, zejména Siouxové a Komančové, se zuřivě bránilo uvěznění v rezervacích. Hlavní úlohou armády bylo udržet domorodé národy v rezervacích a ukončit jejich války proti osadníkům a mezi sebou navzájem, velí William Tecumseh Sherman a Philip Sheridan. Slavným vítězstvím národů Plains byla bitva u Little Big Hornu v roce 1876, kdy plukovník George Armstrong Custer a více než dvě stě členů 7. kavalérie byli zabiti silou skládající

se z domorodých Američanů z Lakoty .Severní Cheyenne a Arapaho národy. Poslední významný konflikt přišel v roce 1891 a skončil masakrem Wounded Knee Massacre . [27]

Španělsko-americká válka (1898)

Hlavní článek: španělsko-americká válka



Dobití Rough Riders
během bitvy o San Juan
Hill

Španělsko -americká válka byla krátká, ale rozhodná válka, která se vyznačovala rychlými, drtivými americkými vítězstvími na moři i na souši proti Španělské říši . Námořnictvo bylo dobře připraveno a získalo vavříny, i když se jej politici pokoušeli (a nepodařilo se) přemístit na obranu měst na východním pobřeží před potenciálními hrozbami ze strany slabé flotily španělského námořnictva . [28] Armáda si vedla v boji na Kubě dobře. Byla však příliš orientovaná na malé posty na Západě a nebyla tak dobře připravena na zámořský konflikt. [29] Spoléhalo se na dobrovolníky a jednotky státní domobrany, které čelily logistickým, výcvikovým a potravinovým problémům v zastávkových oblastech na Floridě . [30] Spojené státy osvobodily Kubu (po okupaci americkou armádou). Mírovou smlouvou Španělsko postoupilo Spojeným státům své kolonie Portoriko , Guam a Filipíny . [31] Námořnictvo tam a na Havaji zřídilo zauhlovací stanice (která byla násilně svržena v roce 1893 státním převratem proti královně Lili'uokalani a anektována později v roce 1898). [32].[33] Americké námořnictvo mělo nyní významnou předsunutou přítomnost přes Tichý oceán a (s pronájmem námořní

základny Guantánamo Bayna Kubě) hlavní základna v Karibiku střežící přístupy k pobřeží Mexického zálivu a Panamskému průplavu . [34]

Aby USA získaly své první kolonie, ztratily 385 KIA (369 armády, 10 námořnictva, 6 mariňáků); 1 662 WIA (1 594 armády, 47 námořnictva, 21 námořní pěchoty); a 2 061 mrtvých na nemoc v bojových zónách (celkem 5 403 zemřelo na nemoc na všech místech, včetně státních stanovišť). Úplné španělské bojové smrti v akci proti americkým jednotkám byly asi 900. [35]

Filipínsko-americká válka (1899-1902)

Hlavní článek: Filipínsko-americká válka



Američtí vojáci v Manile během filipínsko-americké války .

Filipínsko -americká válka (1899–1902) byl ozbrojený konflikt mezi skupinou filipínských revolucionářů a americkými silami po postoupení Filipín Spojeným státům po porážce španělských sil v bitvě u Manily . Armáda vyslala 100 000 vojáků (většinou z Národní gardy) pod velením generála Elwella Otise . Poražení v poli a ztráta hlavního města v březnu 1899 se špatně vyzbrojení a špatně vedení rebelové rozbili do ozbrojených skupin. Povstání se zhroutilo v březnu 1901, kdy byl vůdce Emilio Aguinaldo zajat generálem Frederickem Funstonem a jeho Macabebe spojenci. Oběti zahrnovalo 1 037 Američanů zabitých v akci a 3 340, kteří zemřeli na nemoc; Bylo zabito 20 000 rebelů. [36] Válka měla za následek nejméně 200 000 úmrtí filipínských civilistů, většinou kvůli hladomoru

a nemocem. [37] Některé odhady celkového počtu mrtvých civilistů dosahují až milionu. Během konfliktu se USA dopouštěly zvěrstev, včetně represálií, kampaní na spálenou zemi a násilného přesídlení mnoha civilistů. [38].[39].[40].[41]

Svržení Havaje (1893)

Svržení Havajského království začalo 16. ledna 1893 státním převratem proti královně Lilíuokalani na ostrově O'ahu. [32].[33] Státnímu převratu předcházelo několik událostí, jako například ústava Havajského království z roku 1887, označovaná také jako bajonetová ústava, kterou připravili proameričtí obyvatelé, aby zbavili havajské monarchie její moci. a upevnit moc mezi nepůvodními osadníky na Havaji. [42] Stala se známá jako bajonetová ústava kvůli ozbrojeným milicím, které zastrašovaly krále Kalākauu a přinutily ho, aby ji podepsal nebo byl odstraněn.

Státní převrat vedl Výbor pro bezpečnost, 13členná skupina složená z nepřírozených Havajců. Výbor pro bezpečnost inicioval svržení tím, že zorganizoval skupinu ozbrojených cizích mužů, aby sesadili královnu Lilíuokalani. [43] Vojenské síly Spojených států zapojené do státního převratu sestávaly z 1 křižníku, USS Boston, a 162 personálu amerického námořnictva a USMC. [43] Tato vojenská přítomnost byla ospravedlněna předpokládanými hrozbami pro nebojující americké životy, majetek a ekonomické zájmy, převážně plantáží. [33].[44].[45] Povstání vedlo k domácímu vězení královny Lilíuokalanikterá zůstala v paláci ʻIolani až do své smrti v roce 1917. Konečným cílem státního převratu bylo případné připojení ke Spojeným státům. Povstalci vytvořili Republiku Hawai'i, která jmenovala Sanforda B. Dolea jako prvního prezidenta republiky. Bylo podporováno vlastníky cukrových plantáží na Havaji, jako je Dole. Havaj byla anektována Spojenými státy v roce 1898. [33].[45].[44] Armáda Spojených států má stále prominentní přítomnost na Havaji a je spojována s několika případy degradace životního prostředí a příčin znečištění. [46]

Modernizace

Námořnictvo bylo modernizováno v 80. letech 19. století a v 90. letech 19. století přijalo strategii námořní síly kapitána Alfreda Thayera Mahana — stejně jako každé velké námořnictvo. Staré plachetnice byly nahrazeny moderními ocelovými bitevními loděmi , čímž se dostaly do souladu s námořnictvem Británie a Německa. V roce 1907 byla většina bitevních lodí námořnictva s několika podpurnými plavidly, přezdívaná Velká bílá flotila , součástí 14měsíčního obeplutí světa. Byla to mise nařízená prezidentem Theodorem Rooseveltem , která měla demonstrovat schopnost námořnictva rozšířit se na globální scénu. [47]



Velká bílá flotila v Magellanově průlivu .
Flotila vyrazila na přátelské návštěvy jiných zemí a předvedla světu americkou námořní sílu.

Ministr války Elihu Root (1899-1904) vedl modernizaci armády. Jeho cíl, stát se uniformovaným náčelníkem štábu jako generálním manažerem a generálním štábem evropského typu pro plánování, byl zmařen generálem Nelsonem A. Milesem, ale podařilo se mu rozšířit West Point a založit US Army War College a také Generální štáb . Root změnil postupy pro povýšení a organizoval školy pro speciální odvětví služby. Vymyslel také princip rotace důstojníků od štábu k linii. Root byl znepokojen rolí armády při správě nových území získaných v roce 1898 a vypracoval postupy pro předání Kuby Kubáncům a sepsal chartu vlády pro Filipíny. [48]

Kontradmirál Bradley A. Fiske byl díky svým inovacím v řízení palby v letech 1890–1910 u předvoje nové technologie v námořních zbraních a dělostřelbě . Okamžitě pochopil potenciál vzdušné síly a vyzval k vývoji torpédového letadla . Fiske, jako asistent pro operace v letech 1913-15 náměstka ministra Franklina D. Roosevelta, navrhl radikální reorganizaci námořnictva, aby se z něj stal válečný nástroj. Fiske chtěl centralizovat autoritu do náčelníka námořních operací a expertního štábu, který by vyvíjel nové strategie, dohlížel na výstavbu větší flotily, koordinoval válečné plánování včetně struktury sil, mobilizačních plánů a průmyslové základny a zajistil, aby americké námořnictvo disponovalo nejlepší možné válečné stroje. Nakonec námořnictvo přijalo jeho reformy a v roce 1915 se začalo s reorganizací pro možné zapojení do tehdy probíhající světové války.

Banánové války (1898–1935)

Hlavní články: Banánové války a zapojení Spojených států do změny režimu v Latinské Americe



Karikatura Williama Allena

Rogerse zobrazující
politikou Theodora
Roosevelta Big Stick .

Prosazení této politiky v
Latinské Americe vedlo k
několika americkým
intervencím v regionu,
označovaným jako
banánové války .

Banana Wars je neformální termín pro menší intervenci v Latinské Americe od roku 1898 do roku 1935. Patří mezi ně vojenská přítomnost na Kubě, v Panamě se zónou Panamského průplavu, na Haiti (1915–1935), v Dominikánské republice (1916–1924) a v Nikaragui (1912). –1925; 1926–1933). Americká námořní pěchota se začala specializovat na dlouhodobou vojenskou okupaci těchto zemí, především proto, aby zajistila celní příjmy, které byly příčinou místních občanských válek. ^[50] Například v květnu 1912, během černošského povstání afrokubánských rebelů, poslal prezident William H. Taft na Kubu 1292 mužů, aby chránili Američany vlastněné plantáže cukrové třtiny a jejich související vlastnosti, stejně jako měděné doly, železnice a vlaky. K povstání došlo především v provincii Oriente. Nakonec kubánská armáda zabila 3 000 až 6 000 Afro-Kubánců, včetně civilistů, během potlačování povstání, které bylo dokončeno v červenci 1912. ^{[51].}^[52] Rebelové zaútočili na námořní pěchotu pouze jednou, v El Cuero., ale byli odraženi bez obětí na obou stranách. ^[53]

Hispaniola

Hlavní články: Americká okupace Dominikánské republiky (1916-1924) a okupace Haiti Spojenými státy.

Banditismus a partyzánský odboj byl endemický po celou dobu okupace. Ztráty americké námořní pěchoty v Dominikánské republice v letech 1916–1922 činily 17 zabitých, 54 mrtvých a 55 zraněných (z maximální síly 3 000). Marines způsobil asi 1000 dominikánských obětí. ^[54] K nejvážnějším povstáním došlo na Haiti, kde se v letech 1915–1917 vzbouřilo asi 5 000 drsných horolezců ze severu, nazývaných Cacos, se ztrátou 200 zabitých námořní pěchoty ve výši 3 KIA, 18 WIA, z 2 029 nasazených. V roce 1918 Cacos, rozzlobení mariňáky vynucenou prací corvée (nucené práce), následovali vedení Charlemagne Peralte a Benoita Batrville znovu do povstání proti 1500 mužům. 1. brigáda námořní pěchoty a haitské četnictvo o síle 2 700 mužů. Povstání trvalo více než 19 měsíců, 17.

října 1918 – 19. května 1920. Oba vůdci Caco padli v bitvě spolu s nejméně 2 004 jejich muži. Mariňáci ztratili 28 zabitých v akci a četnictvo ztratilo 70 zabitých.

Moro Rebellion (1899-1913)

Hlavní článek: Moro Rebellion

Moro Rebellion bylo ozbrojené povstání mezi muslimskými filipínskými kmeny na jižních Filipínách v letech 1899 až 1913.

Pacifikace nebyla nikdy dokončena, protože sporadické protivládání povstání pokračovalo do 21. století, kdy filipínským vládním silám pomáhali američtí poradci. [55]

Mexiko (1910–1919)

Hlavní články: Mexická pohraniční válka (1910-1919) a zapojení Spojených států do mexické revoluce



Američtí a mexičtí vojáci střežící hranici v Ambos Nogales během pohraniční války.

Mexická revoluce zahrnovala opakované převraty svržení národní vlády. To bylo porušení demokracie, které prezident Woodrow Wilson nedovolil. V roce 1914 vyslal americké síly, aby na šest měsíců obsadily mexické město Veracruz , když došlo 9. dubna 1914 k „aféře Tampico“, která zahrnovala zatčení amerických námořníků vojáky režimu mexického prezidenta Victoriana Huerty. [56]

Počátkem roku 1916 poslal mexický generál Pancho Villa , prezidentský kandidát, který utrpěl porážky, 500 vojáků na vražedný nálet na americké město Columbus v Novém Mexiku.. Wilson poslal

americkou armádu pod velením generála Johna J. Pershinga, aby potrestala Villa v expedici Pancho Villa . Villa uprchl hluboko do Mexika s Američany v pronásledování. Mexický nacionalismus se obrátil proti USA a s blížící se válkou s Německem Wilson nařídil Pershingovi, aby se stáhl, a Villa utekla. [57]

První světová válka (1914–1918)

Další informace: Americký vstup do první světové války, a americké expediční síly.

Hlavní články: Kampaně Spojených států v první světové válce a Spojené státy v první světové válce



Americké expediční síly
pochodující ve Francii,
1918

Spojené státy si původně přály zůstat neutrální, když v srpnu 1914 vypukla první světová válka. Trvaly však na svém právu neutrální strany na imunitu před útokem německých ponorek, přestože jejich lodě vezly do Británie potraviny a suroviny. V roce 1917 Němci obnovili útoky ponorek , věděli, že to povede ke vstupu Američanů. Když Spojené státy vyhlásily válku na začátku dubna 1917, armáda Spojených států byla podle evropských standardů stále malá (většina z nich měla odvod) a mobilizace by trvala nejméně rok. Mezitím Spojené státy pokračovaly v poskytování zásob a peněz Británii a Francii a zahájily první mírový návrh. [58] Průmyslová mobilizace trvala déle, než se očekávalo divize byly poslány do Evropy bez vybavení, místo toho se spoléhaly na Brity a Francouze, že je dodají. [59]



Jednotky AEF v poli, datum
neznámé

V létě 1918 byl v Evropě milion amerických vojáků, nebo „troubů“, jak se jim často říkalo, z Amerických expedičních sil (AEF), kteří sloužili na západní frontě pod velením generála Johna Pershinga, přičemž 10 000 dalších přicházelo každý den. . Neúspěch jarní ofenzívy německé armády vyčerpал její živou sílu a nebyla schopna zahájit nové ofenzivy. Císařské německé námořnictvo a domácí fronta se poté vzbouřily a nová německá vláda podepsala podmíněčnou kapitulaci, příměří, 11. listopadu 1918 ukončilo válku na západní frontě. ^[60]

Ruská občanská válka (1918-1925)

Hlavní článek: Spojenecká intervence v ruské občanské válce
Takzvaná expedice polárních medvědů byla zapojení 5000 amerických vojáků během ruské občanské války do blokování bolševiků v Archangelsku v Rusku jako součást větší spojenecké vojenské výpravy v ruské občanské válce. Pro Američany nedošlo k žádné významné bitvě. ^[61]

20. léta: Námořní odzbrojení

Hlavní článek: Washingtonská námořní konference



Washingtonská námořní konference byla konference o kontrole zbrojení , která se snažila omezit námořní zbrojení mezi světovými mocnostmi.

USA sponzorovaly velkou světovou konferenci o omezení námořní výzbroje světových mocností, včetně USA, Británie, Japonska a Francie, plus menších zemí. ^[62] Ministr zahraničí Charles Evans Hughes předložil klíčový návrh každé země na snížení počtu válečných lodí podle vzorce, který byl přijat. Konference umožnila velmocím snížit počet jejich námořnictva a vyhnout se konfliktu v Pacifiku. Smlouvy zůstaly v platnosti deset let, ale nebyly obnoveny, protože napětí eskalovalo. ^[63]

30. léta: Neutrality Acts

Další informace: Meziválečné období a meziválečné Spojené státy americké

Po nákladném zapojení USA do 1. světové války v národě vzrostl izolacionismus . Kongres odmítl členství ve Společnosti národů , zejména kvůli článku X charty Ligy . Podle článku X by charta na základě smlouvy vyžadovala, aby armáda Spojených států zasáhla, pokud by byl napaden člen Ligy; toto pobízelo senát Spojených států, aby se vehementně postavil proti Versailleské smlouvě . ^[64] Izolacionismus dále rostl po událostech Nyeova výboru , který vyšetřoval zkorumpované vojenské výdaje a živil obchodníky se smrtí ^[65] argument, čímž se zvyšují protiválečné názory.

V reakci na rostoucí nepokoje v Evropě a Asii byly postupně přijaty restriktivnější zákony o neutralitě , které měly zabránit USA v podpoře jedné ze stran ve válce. Prezident Franklin D. Roosevelt se však snažil podpořit Británii a v roce 1940 podepsal zákon o půjčce a pronájmu , který umožnil rozšíření obchodu se zbraněmi „ hotovost a nošení “ s Británií, která kontrolovala atlantské námořní cesty. [66]

Roosevelt upřednostňoval námořnictvo (byl ve vedení v první světové válce) a používal pomocné programy, jako je správa veřejných prací, k podpoře yardů námořnictva a stavbě válečných lodí. Například v roce 1933 schválil 238 milionů dolarů ve fondech PWA na dvaatřicet nových lodí. Armádní letecký sbor obdržel pouze 11 milionů dolarů, což sotva pokrylo nahrazení a neumožnilo žádné rozšíření. [67]

Kvůli základnímu tlaku proti vojenskému zapojení ze strany občanů i politiků se Spojené státy zdráhaly zasahovat do jakýchkoli zámořských konfliktů. Angažovanost, kterou Spojené státy měly vůči japonské invazi do Mandžuska v roce 1931, se rozšířila pouze do neuznání. Jiné události, jako je italské dobyetí Etiopie Benita Mussoliniho , byly USA ignorovány spolu s tím, že Společnost národů nebyla schopna jednat podle použití chemických zbraní italskými fašisty. [68] Během španělské občanské války a druhé čínsko-japonské války nedošlo k žádnému oficiálnímu zapojení , ačkoli obě války využívaly mezery pro zapojení USA, jako je dobrovolnictví a používání britských lodí jako prostředníka pro doručování zásob (protože zákony o neutralitě specifikovaly pouze americké lodě). Toto, spolu s Rooseveltovým karanténním projevem , vyvolalo mezi Američany smíšené názory, kteří byli stále znepokojeni vojenským zapojením. V Republikánské straně byli převážně zastánci, kteří nezasahovali, ale jiní demokratičtí politici, jako například Louis Ludlow , se pokoušeli schválit návrhy kompromisů a dokonce změnit ústavu Spojených států za účelem výzvy k veřejnému referendu , které by rozhodlo o vojenské účasti v případech, které ano. ne bezprostředně následovat útok na Spojené

státy. ^[69] Tento pozměňovací návrh byl mnohokrát představen, ale nepodařilo se mu získat dostatečnou podporu, včetně opozice dokonce i ze strany Roosevelta. ^[70]

Celkové zanedbávání vojenské angažovanosti nakonec vyústilo v uklidnění v raných fázích 2. světové války, v tísní Roosevelta (který chtěl pokračovat v hotovosti a přepravě pro evropské divadlo a Pacifik). Poté, co byl Kongresem odmítnut za pokus o obnovení cash-and-carry pro evropské divadlo, Roosevelt nakonec získal přízeň obnovení obchodu se zbraněmi s válčícími národy po německé invazi do Polska , o které mnozí říkají, že napravila ekonomiku Spojených států . Totální zapojení do války začalo po útoku na Pearl Harbor , kde izolacionismus začal ustupovat.

Druhá světová válka (1941–1945)

Hlavní články: Druhá světová válka , Vojenská historie Spojených států během 2. světové války , Letecká válka druhé světové války § Spojené státy: Armádní letectvo a zvláštní vztahy



Výbuch na palubě USS Arizona během útoku na Pearl Harbor

Počínaje rokem 1940 (18 měsíců před Pearl Harborem) se národ zmobilizoval a dal vysokou prioritu letectvu . Americká účast ve druhé světové válce v letech 1940–41 byla omezena na poskytování válečného materiálu a finanční podpory Británii, Sovětskému svazu a Čínské republice . USA oficiálně vstoupily 8. prosince 1941 po japonském útoku na Pearl Harbor na Havaji . Japonské síly se brzy

zmocnily amerických, britských a holandských majetků napříč Pacifikem a jihovýchodní Asii , přičemž Havaj a Austrálie sloužily jako hlavní body pro případné osvobození těchto území. [71]



Vozidla americké armády
krátce po vyloďení v
Normandii

Ztráta osmi bitevních lodí a 2 403 Američanů [72] v Pearl Harboru donutila USA spoléhat se na své zbývající letadlové lodě , které pouhých šest měsíců po válce získaly velké vítězství nad Japonskem u Midway , a na rostoucí flotilu ponorek. Námořnictvo a námořní pěchota na to navázaly tažením na ostrovy přes střední a jižní Pacifik v letech 1943–1945 a v bitvě o Okinawu dosáhly předměstí Japonska . Během let 1942 a 1943 USA nasadily do Spojeného království miliony mužů a tisíce letadel a tanků, počínaje strategickým bombardováním nacistického Německa a okupované Evropy až po tzv. Spojenecké invaze do okupované severní Afriky v listopadu 1942, Sicílie a Itálie v roce 1943, Francie v roce 1944 a invaze do Německa v roce 1945, souběžně se sovětskou invazí z východní fronty . To vedlo ke kapitulaci nacistického Německa v květnu 1945. Zatímco poslední evropské mocnosti osy byly poraženy během jednoho roku operace Overlord , boje ve střední Evropě byly pro Spojené státy obzvláště krvavé, přičemž v Německu došlo k většímu počtu mrtvých amerických vojáků než v jakékoli jiné zemi během války. [73]



US Marines a M4 Sherman
postupující směrem k letišti
na mysu Gloucester
během kampaně na Novou
Guineu

V Pacifiku zažily USA během roku 1944 mnoho úspěchů v námořních kampaních, ale krvavé bitvy u Iwo Jimy a Okinawy v roce 1945 vedly USA k hledání způsobu, jak ukončit válku s minimálními ztrátami na amerických životech. USA použily atomové bomby na Hirošimu a Nagasaki , aby zničily japonské válečné úsilí a šokovaly japonské vedení, což rychle způsobilo kapitulaci Japonska . Po svržení atomových bomb na Hirošimu a Nagasaki se Japonsko 15. srpna 1945 vzdalo spojeneckým silám, čímž skončilo 35 let japonské okupace Korejského poloostrova . Americké síly pod vedením generála Johna R. Hodgedorazil do jižní části Korejského poloostrova 8. září 1945, zatímco sovětská armáda a někteří korejští komunisté se umístili v severní části Korejského poloostrova .

Spojené státy se dokázaly rychle zmobilizovat a nakonec se staly dominantní vojenskou silou ve většině dějišť války (s výjimkou pouze střední a východní Evropy) a průmyslová síla americké ekonomiky se stala hlavním faktorem v mobilizaci zdrojů spojenců . Strategická a taktická ponaučení získaná Spojenými státy, jako je důležitost vzdušné převahy a dominance letadlové lodi v námořních akcích, nadále vedou americkou vojenskou doktrínu do 21. století.



Armádní generál Douglas MacArthur podepisuje jménem spojenců japonský nástroj kapitulace

Druhá světová válka zaujímá v americké psychice zvláštní místo jako největší triumf země a američtí vojáci z druhé světové války jsou často označováni jako „největší generace“. Více než 16 milionů sloužilo (asi 11% populace) a více než 400 000 zemřelo během války. USA se objevily jako jedna ze dvou nesporných supervermoci spolu se Sovětským svazem a na rozdíl od Sovětského svazu byla vlast USA válečným pustošením prakticky nedotčena. Během a po druhé světové válce si Spojené státy a Británie vytvořily stále silnější obranné a zpravodajské vztahy. Mezi projevy tohoto patří rozsáhlé umístění amerických sil ve Spojeném království, sdílené zpravodajské informace, sdílené vojenské technologie (např. jaderné technologie) a sdílené zadávání zakázek.

Další informace: Seznam divizí Spojených států během druhé světové války.

Období studené války (1945–1991)

Hlavní článek: Studená válka

Další informace: Historie Spojených států (1945-1964), (1964-1980) a (1980-1991).

Po druhé světové válce se Spojené státy objevily jako globální supervermoc vůči Sovětskému svazu ve studené válce. V tomto období asi čtyřiceti let poskytovaly Spojené státy zahraniční vojenskou pomoc a přímou účast v zástupných válkách proti Sovětskému svazu. Během této éry to byl hlavní zahraniční hráč v

korejské válce a válce ve Vietnamu . Jaderné zbraně byly drženy v pohotovosti Spojenými státy v rámci konceptu vzájemně zajištěného zničení se Sovětským svazem. [74]

Poválečná vojenská reorganizace (1947)

Zákon o národní bezpečnosti z roku 1947 , splňující potřebu vojenské reorganizace k doplnění role americké supervelmoci, spojil a nahradil bývalé ministerstvo námořnictva a války jediným ministerstvem obrany na úrovni kabinetu . Zákon také vytvořil Národní bezpečnostní radu , Ústřední zpravodajskou službu a letectvo .

Korejská válka (1950–1953)

Hlavní článek: Korejská válka

Viz také: Korejský konflikt



Americké předmostí
během bitvy o Inchon

Korejská válka byla konfliktem mezi Spojenými státy a jejich spojenci v OSN a komunistickými mocnostmi pod vlivem Sovětského svazu (rovněž členská země OSN) a Čínské lidové republiky (která později také získala členství v OSN). Hlavními bojovníky byly Severní a Jižní Korea . Hlavní spojenci Jižní Koreje zahrnovali Spojené státy, Kanada, Austrálie, Spojené království, ačkoli mnoho jiných národů poslalo vojáky pod záštitou příkazu Spojených národů . Mezi spojence Severní Koreje patřila Čínská lidová republika, která

poskytla vojenské síly, a Sovětský svaz, který dodal bojové poradce a piloty letadel, stejně jako zbraně, pro čínské a severokorejské jednotky. [75]

Válka začala pro USA a OSN špatně. Korejská lidová armáda masivně udeřila v létě 1950 a málem vytlačila přesile obránců USA a ROK do moře. Nicméně Spojené národy zasáhly a jmenovaly Douglase MacArthura velitelem svých sil a síly OSN-USA-ROK držely perimetr kolem Pusanu , čímž získaly čas na posílení. MacArthur odvážným, ale riskantním krokem nařídil obojživelnou invazi hluboko za předními liniemi v Inchonu , čímž odřízl a nasměroval Severokorejce a rychle překročil 38. paralelu do Severní Koreje. Jak síly OSN pokračovaly v postupu k řece Yalu na hranici s komunistickou Čínou Číňané v říjnu překročili řeku Jalu a zahájili sérii překvapivých útoků, které poslaly jednotky OSN zpět přes 38. rovnoběžku. Truman původně chtěl strategii Rollback sjednotit Koreu; po čínských úspěších se spokojil s politikou zadržování , aby rozdělil zemi. [76] MacArthur argumentoval pro návrat, ale byl vyhozen prezidentem Harrym Trumanem po sporech o vedení války. Mírová jednání se vlekla dva roky, dokud prezident Dwight D. Eisenhower nepohrozil Číně jadernými zbraněmi; bylo rychle dosaženo příměří se dvěma zbývajícími Korejemi rozdělenými na 38. rovnoběžce . Severní a Jižní Korea jsou stále *de iure* ve válečném stavu , nikdy nepodepsal mírovou smlouvu a americké síly zůstávají rozmístěny v Jižní Koreji jako součást americké zahraniční politiky. [77]

Libanonská krize z roku 1958

Hlavní článek: 1958 Libanonská krize



Několik stovek mariňáků bylo posláno do Libanonu během krize v roce 1958 , aby posílili prozápadní vládu.

Během libanonské krize v roce 1958 , která hrozila občanskou válkou, nasadila operace Blue Bat několik stovek mariňáků, aby od 15. července do 25. října 1958 posílili prozápadní libanonskou vládu.

Dominikánská intervence

Hlavní článek: Dominikánská občanská válka

Dne 28. dubna 1965 bylo 400 mariňáků vyloděno v Santo Domingu , aby evakuovali americkou ambasádu a cizí státní příslušníky poté, co se disidentské dominikánské ozbrojené síly pokusily svrhnout vládnoucí civilní juntou. V polovině května byla v Dominikánské republice nejvyšší síla 23 850 amerických vojáků, námořní pěchoty a letců a přibližně 38 námořních lodí bylo umístěno na moři. Evakuovali téměř 6 500 mužů, žen a dětí ze 46 národů a rozdali více než 8 milionů tun potravin.

Zásah stál USA 27 KIA a 172 WIA. Dalších 20 Američanů zemřelo z jiných než nepřátelských příčin; 111 bylo vážně zraněno. Deset KIA byli mariňáci; 13 bylo od 82. výsadkové . Mezi 2850 dominikánskými mrtvými bylo 325 příslušníků národní policie a 500 příslušníků ozbrojených sil. Odhaduje se, že bylo zabito 600 rebelů. Civilisté představovali zbytek.

Vietnamská válka (1964–1975)

Hlavní článek: Vietnamská válka

Viz také: Letectvo Spojených států v Thajsku a tajná válka



Vznik Bell UH-1 Iroquois
ca. 1966

Vietnamská válka byla válka bojevaná mezi 1955 a 1975 na zemi v jižním Vietnamu a hraničit s oblastmi Kambodže a Laos (viz tajná válka) a ve strategickém bombardování (viz operace Rolling Thunder) severního Vietnamu . Američtí poradci přišli koncem 50. let 20. století, aby pomohli RVN (Vietnamské republice) bojovat s komunistickými povstalci známými jako „ Viet Cong “. Velká americká vojenská účast začala v roce 1964 poté, co Kongres poskytl prezidentu Lyndonu B. Johnsonovi všeobecný souhlas s prezidentským použitím síly v Rozlišení Tonkinského zálivu . [78]

Na jedné straně bojovala koalice sil zahrnující Vietnamskou republiku (Jižní Vietnam nebo „RVN“), Spojené státy, doplněné o Jižní Koreu, Thajsko, Austrálii, Nový Zéland a Filipíny. Spojenci bojovali proti severovietnamské armádě (NVA) a také proti Frontě národního osvobození (NLF, také známé jako Viet komunisté Viet Cong), neboli „VC“, partyzánské síle v jižním Vietnamu. NVA obdržela značnou vojenskou a ekonomickou pomoc od Sovětského svazu [79] a Číny [80] , čímž se Vietnam stal zástupnou válkou . [81]

Vojenská historie americké strany války zahrnovala v průběhu let různé strategie. [82].[83] Bombardovací kampaně letectva byly z politických důvodů přísně kontrolovány Bílým domem a až do roku 1972 se vyhýbaly hlavním severním městům Hanoji a Haiphong a soustředily se na bombardování zásobovacích stezek v džungli, zejména Ho Či Minovy stezky. [84] Nejkontroverznějším armádním

velitelem byl William Westmoreland , jehož strategie zahrnovala systematickou porážku všech nepřátelských sil v poli, navzdory těžkým americkým ztrátám, které odcizily veřejné mínění doma. [85]



Velvyslanectví Spojených států po ofenzívě Tet

USA koncipovaly válku jako součást své politiky zadržování komunismu v jihovýchodní Asii , ale americké síly byly frustrovány neschopností zapojit nepřítel do rozhodujících bitev, korupcí a údajnou neschopností v armádě Vietnamské republiky rostoucí protesty doma. Ofenzíva Tet v roce 1968, i když to byla velká vojenská porážka NLF s téměř polovinou jejich sil eliminovaných, znamenala psychologický obrat ve válce. Navíc odhalení masakru 347 až 504 vietnamských civilistů v My Lai v listopadu 1969 americkými vojáky dále zvýšilo odpor proti americké účasti ve válce. [86]Vzhledem k tomu, že prezident Richard M. Nixon byl proti omezování a více se zajímal o dosažení zmírnění napětí jak se Sovětským svazem, tak s Čínou, se americká politika přesunula k „vietnamizaci“ – poskytování velmi velkých zásob zbraní a nechala Vietnamce, aby se s tím vypořádali sami. Po více než 58 000 mrtvých a mnoha dalších zraněných se americké síly v roce 1973 stáhly bez jasného vítězství a v roce 1975 byl Jižní Vietnam konečně dobyt komunistickým Severním Vietnamem a sjednocen. [87].[88]

Vzpomínky a poučení z války jsou stále hlavním faktorem americké politiky. Jedna strana považuje válku za nezbytnou součást politiky zadržování , která umožňovala nepříteli vybrat si čas a místo válčení. Jiní poznamenávají, že USA dosáhly významných

strategických zisků, když byli komunisté poraženi v Indonésii, a v roce 1972 jak Moskva, tak Peking soutěžily o americkou podporu na úkor svých spojenců v Hanoji. Kritici vidí konflikt jako „bažinu“ – nekonečné plýtvání americkou krví a poklady v konfliktu, který se netýkal amerických zájmů. Obavy z další bažiny jsou od té doby hlavními faktory zahraničněpolitických debat. ^[89] Předloha se stala extrémně nepopulární a prezident Nixon ji v roce 1973 ukončil, ^[90]nutit armádu (zejména armádu), aby se zcela spoléhala na dobrovolníky. To vyvolalo problém, jak dobře profesionální armáda odráží celkovou americkou společnost a hodnoty; vojáci obvykle zastávali postoj, že jejich služba představuje nejvyšší a nejlepší americké hodnoty. ^[91]

Během války zemřelo 966 000 až 3 010 000 Vietnamců, včetně 405 000 až 627 000 civilistů. ^{[92].[93]} Navíc účinky Agent Orange a dalších chemikálií použitých během operace Ranch Hand , vojenské operace zaměřené na zbavení Vietcongu potravin a vegetačního krytu, nadále poškozují životní prostředí a způsobují nemoci mezi Vietnamci a jejich potomky. . ^{[94].[95].[96]} Půda ve Vietnamu má stále pozitivní testy na mnoho používaných chemikálií. ^[97] Je známo, že tyto chemikálie způsobují četné zdravotní účinky, jako je mnohočetná rakovina, periferní neuropatiea spina bifida u exponovaných a jejich potomků ^{[96].[98]}

Grenada

Hlavní článek: [Invaze Spojených států na Grenadu](#)



V roce 1983 americké síly, za pomoci karibských mírových sil , napadly ostrovní stát Grenada .

V říjnu 1983 vedl boj o moc v Grenadě, která nastolila vládu nakloněnou komunistům, ke zvýšení napětí v regionu. Premiér Maurice Bishop byl sesazen 16. října Hudsonem Austinem a popraven 19. října. Sousední země požádaly USA, aby zasáhly. Invaze byla narychlo vymyšlená skupina výsadkářů, námořní pěchoty, Rangers a speciálních operačních sil v operaci Urgent Fury . Invaze začala 25. října. Přes tisíc Američanů se rychle zmocnilo celého ostrova, bojovali s grenadskými i kubánskými vojáky a zajali stovky vojenských a civilních zajatců, zejména Kubánců, kteří stavěli velkou vojenskou přistávací dráhu. ^[99]^[100]

Bejrút

Hlavní článek: Mnohonárodní síly v Libanonu

V roce 1983 boje mezi palestinskými uprchlíky a libanonskými frakcemi znovu rozdmýchaly dlouhodobou občanskou válku tohoto národa . Dohoda OSN přinesla mezinárodní síly mírových sil , aby obsadily Bejrút a zaručily bezpečnost. Američtí mariňáci se vylodili v srpnu 1982 spolu s italskými a francouzskými silami. 23. října 1983 sebevražedný atentátník jedoucí s nákladákem naplněným 6 tunami TNT prorazil plot a zničil kasárna Marine , zabil 241 Marines; sekund později, druhý bombardér srovnal se zemí francouzská kasárna a zabil 58. Následně se americké námořnictvo zapojilo do bombardování pozic milicí uvnitř Libanonu. Zatímco americký prezident Ronald Reagan byl zpočátku vzdorovitý, politický tlak doma si nakonec vynutil stažení mariňáků v únoru 1984. ^[101]

Libye

Hlavní článek: 1986 Spojené státy bombardování Libye



V roce 1986 provedlo
USAF letecké útoky proti
Libyi jako odvetu za
bombardování diskotéky v
Západním Berlíně .

Operace El Dorado Canyon s krycím názvem, která zahrnovala 15. dubna 1986 společné letecké údery letectva , námořnictva a námořní pěchoty Spojených států proti Libyi . Útok byl proveden v reakci na bombardování berlínské diskotéky v roce 1986 a měl za následek zabití. 45 důstojníků a 15 civilistů.

Panama

Hlavní článek: Invaze Spojených států do Panamy

Dne 20. prosince 1989 Spojené státy napadly Panamu , hlavně z amerických základen v tehdejší zóně kanálu , aby svrhly diktátora a mezinárodního obchodníka s drogami Manuela Noriegu . Americké síly rychle přemohly panamské obranné síly, Noriega byl zajat 3. ledna 1990 a uvězněn v USA a byla dosazena nová vláda. ^[102]

Období po studené válce (1990–2001)



Americká vojenská
střetnutí 1990–2002

Další informace: Historie Spojených států (1991-2008)

Válka v Perském zálivu (1990–1991)

Hlavní článek: Válka v Zálivu



Americké hlavní bitevní tanky M1 Abrams a bojové vozidlo pěchoty M2 Bradley postupují Kuvajtem

Válka v Perském zálivu byl konflikt mezi Irákem a koaličními silami 34 národů vedenými Spojenými státy. Vedení k válce začalo iráckou invazí do Kuvajtu v srpnu 1990, která se setkala s okamžitými ekonomickými sankcemi Organizace spojených národů proti Iráku. Koalice zahájila nepřátelské akce v lednu 1991, což vedlo k rozhodujícímu vítězství koaličních sil vedených USA, které vytlačily irácké ozbrojené síly z Kuvajtu s minimálními koaličními úmrtími. Navzdory nízkému počtu obětí by více než 180 000 amerických veteránů bylo později klasifikováno jako „trvale invalidní“ podle amerického ministerstva pro záležitosti veteránů (viz. Syndrom války v Zálivu). Hlavní bitvy byly vzdušné a pozemní boje v Iráku, Kuvajtu a pohraničních oblastech Saúdské Arábie . Pozemní boje se nerozšířily mimo bezprostřední hraniční oblast Irák/Kuvajt/Saúdská Arábie, ačkoli koalice bombardovala města a strategické cíle po celém Iráku a Irák vypálil rakety Scud na izraelská a saúdská města.

Před válkou mnoho pozorovatelů věřilo, že USA a jejich spojenci mohou vyhrát, ale mohou utrpět značné ztráty (rozhodně více než jakýkoli konflikt od Vietnamu) a že tankové bitvy přes drsnou poušť mohou soupeřit s bitvami v severní Africe během druhé světové

války. Po téměř 50 letech zástupných válek a neustálých obav z další války v Evropě mezi NATO a Varšavskou smlouvou si někteří mysleli, že válka v Perském zálivu by mohla konečně odpovědět na otázku, která vojenská filozofie by vládla svrchovaně. Irácké síly byly po 8 letech války s Íránem zoceleny v bitvě a byly dobře vybaveny pozdním modelem sovětskéhotanky a proudové stíhačky, ale protiletadlové zbraně byly ochromeny; pro srovnání, USA neměly žádné rozsáhlé bojové zkušenosti od svého stažení z Vietnamu téměř před 20 lety a velké změny v americké doktríně, vybavení a technologii od té doby nebyly nikdy testovány pod palbou.



USS Wisconsin ostřeluje irácké pozice v Kuvajtu

Bitva však byla téměř od začátku jednostranná. Důvody jsou předmětem dalšího studia vojenských stratégů a akademiků. Panuje všeobecná shoda v tom, že technologická převaha USA byla zásadním faktorem, ale rychlost a rozsah iráckého kolapsu byly také připisovány špatnému strategickému a taktickému vedení a nízké morálce mezi iráckými vojáky, což bylo důsledkem historie nekompetentního vedení. Po ničivých počátečních útocích proti irácké protivzdušné obraně a velitelským a řídicím zařízením dne 17. ledna 1991 dosáhly koaliční síly téměř okamžitě naprosté vzdušné převahy. Irácké letectvo byla zničena během několika dní, přičemž některá letadla uprchla do Íránu, kde byla internována po dobu trvání konfliktu. Ohromující technologické výhody USA, jako jsou stealth letadla a infračervené zaměřovače, rychle změnily leteckou válku na „krocanskou střelbu“. Tepelný podpis jakéhokoli tanku, který nastartoval svůj motor, se stal snadným cílem. Radary protivzdušné obrany byly rychle zničeny raketami hledajícími radary vypálenými z

divokých letounů s lasičkou. Zrnité videoklipy natočené z předních kamer raket, které mířily na nemožně malé cíle, byly základem zpravodajství USA a odhalily světu nový druh války, některými přirovnávaný k videohře. Více než 6 týdnů neúnavného bušení letadly a vrtulníky irácká armáda byla téměř úplně poražena, ale neustoupila na příkaz iráckého prezidenta Saddáma Husajna, a v době invaze pozemních sil 24. února se mnoho iráckých jednotek rychle vzdalo silám mnohem menším, než byly jejich vlastní; v jednom případě se irácké síly pokusily vzdát se štábu televizní kamery, který postupoval s koaličními silami.

Po pouhých 100 hodinách pozemního boje a s celým Kuvajtem a velkou částí jižního Iráku pod koaliční kontrolou nařídil americký prezident George HW Bush příměří a začala jednání, která vyústila v dohodu o zastavení nepřátelství. Někteří američtí politici byli tímto krokem zklamáni, protože věřili, že Bush měl tlačit na Bagdád a odstranit Husajna od moci; není pochyb o tom, že by toho koaliční síly mohly dosáhnout, kdyby si to přály. Přesto by politické důsledky odstranění Husajna značně rozšířily rozsah konfliktu a mnoho koaličních zemí se odmítlo zúčastnit takové akce, protože věřilo, že by to vytvořilo mocenské vakuum a destabilizovalo region. [104]

Po válce v Perském zálivu, aby chránily menšinové populace, USA, Británie a Francie vyhlásily a udržovaly bezletové zóny v severním a jižním Iráku, které irácká armáda často testovala. Bezletové zóny přetrvávaly až do invaze do Iráku v roce 2003, ačkoli Francie se v roce 1996 stáhla z účasti na hlídkování bezletových zón s odkazem na nedostatek humanitárního účelu operace.

Somálsko

Hlavní články: Unified Task Force a United Nations Operation in Somálsko II



Američtí vojáci při palbě
během bitvy o Mogadišo .
Bitva vedla ke stažení
amerických sil v Somálsku
a ke konci americké
podpory UNOSOM II .

Americké jednotky se účastnily mírové mise OSN v Somálsku od roku 1992. V roce 1993 byly americké jednotky rozšířeny o Rangers a speciální jednotky s cílem zajmout válečníka Mohameda Farraha Aidida , jehož síly zmasakrovaly mírové jednotky z Pákistánu. Během náletu v centru Mogadiša se americké jednotky přes noc dostaly do pastí všeobecného povstání v bitvě o Mogadišo. Osmnáct amerických vojáků bylo zabito a štáb americké televize natočil grafické snímky těla jednoho vojáka, kterého rozzuřený dav táhl ulicemi. Somálští partyzáni zaplatili během konfliktu ohromující daň v odhadovaném počtu 1 000–5 000 celkových obětí. Po velkém nesouhlasu veřejnosti byly americké síly rychle staženy prezidentem Billem Clintonem . Incident hluboce ovlivnil americké názory na udržování míru a intervenci. Kniha Černý jestřáb sestřelen byla napísána o bitvě a byla základem pro pozdější film stejného jména .

Haiti

Operace Uphold Democracy (19. září 1994 – 31. března 1995) byla intervence navržená k obnovení funkce zvoleného prezidenta Jean-Bertranda Aristida , který údajně zemřel v úřadu během bombardování prezidentského paláce. Operace byla fakticky schválena rezolucí 940 Rady bezpečnosti Organizace spojených národů z 31. července 1994 . ^[106]

Jugoslávie

Viz také: Jugoslávské války , intervence NATO v Bosně a Hercegovině a válka v Kosovu

Během jugoslávských válek na počátku 90. let působily USA v Bosně a Hercegovině jako součást mnohonárodních implementačních sil pod vedením NATO (IFOR) v operaci Joint Endeavour . USA byly jednou z členských zemí NATO, které bombardovaly Jugoslávii mezi 24. březnem a 9. červnem 1999 během války v Kosovu a později přispěly k mnohonárodním silám KFOR . ^[107]

Válka proti terorismu (2001–současnost)

Hlavní článek: Válka proti terorismu

Další informace: Historie Spojených států (2008–současnost)

Viz také: Útoky z 11. září , syrská občanská válka a mezinárodní vojenská intervence proti ISIL

Válka proti terorismu je globálním úsilím vlád několika zemí (především Spojených států a jejich hlavních spojenců) neutralizovat mezinárodní teroristické skupiny (především islámské teroristické skupiny, včetně al-Káidy) a zajistit, aby země zvažované USA a některými jejich spojenců, aby byly „ darebácké národy “, již nepodporují teroristické aktivity. Byl přijat především jako reakce na útoky z 11. září 2001 na Spojené státy. Od roku 2001 dochází v Arkansasu a Texasu k teroristickým útokům na příslušníky služeb .

Afghánistán

Hlavní článek: Válka v Afghánistánu (2001-2021)



Američtí mariňáci odpálili improvizované výbušné zařízení během kampaně provincie Helmand

Intervence v Afghánistánu (operace Trvalá svoboda – Afghánistán), s cílem sesadit vládu Talibanu v této zemi a zničit výcvikové tábory spojené s al-Káidou byla chápána jako zahájení a v mnoha ohledech definující kampaň širší války proti terorismu. Důraz na Síly speciálních operací (SOF), politické vyjednávání s autonomními vojenskými jednotkami a využívání zástupných armád znamenaly významnou změnu oproti dřívějším vojenským přístupům USA. ^[108]

Dne 29. února 2020 podepsaly Spojené státy a Talibán v Dauhá podmíněčnou mírovou dohodu, která požadovala, aby se američtí vojáci do 14 měsíců stáhli z Afghánistánu, pokud bude Taliban spolupracovat s podmínkami dohody, aby „nedovolil žádnému ze svých členů, další jednotlivci nebo skupiny, včetně al-Káidy, k využití území Afghánistánu k ohrožení bezpečnosti Spojených států a jejich spojenců“. ^{[109][110]} Islámská republika Afghánistán nebyla stranou dohody a odmítla její podmínky týkající se propuštění vězňů. ^[111] Po Joe Bidenovise stal prezidentem, posunul cílové datum vystoupení z dubna na 31. srpna 2021. ^[112]

Stažení se shodovalo s ofenzivou Talibanu v roce 2021. Během ofenzívy provedly USA omezené nálety na podporu afghánských sil a na zničení ukořistěného vybavení. ^{[113][114]} Talibán porazil afghánské ozbrojené síly, což vyvrcholilo pádem Kábulu 15. srpna 2021. Téhož dne uprchl prezident Afghánistánu Ašraf Ghaní do

Tádžikistán a Taliban prohlásil vítězství a válka skončila. Americká armáda převzala kontrolu nad kábulským letištěm v rámci operace Allies Refuge k evakuaci občanů a některých Afghánců. [115].[116]

Filipíny

Hlavní článek: Operace Trvalá svoboda – Filipíny

V lednu 2002 vyslaly USA více než 1200 vojáků (později zvýšeno na 2000), aby pomohli filipínským ozbrojeným silám v boji proti teroristickým skupinám spojeným s al-Káidou, jako je Abu Sayyaf , v rámci operace Trvalá svoboda – Filipíny . Operace probíhaly většinou v souostroví Sulu , kde jsou aktivní teroristé a další skupiny. Většina vojáků zajišťuje logistiku . Existují však jednotky speciálních sil, které cvičí a pomáhají v bojových operacích proti teroristickým skupinám.

válka v Iráku

Hlavní články: Irácká válka , invaze do Iráku v roce 2003 a okupace Iráku (2003-2011)



Voják americké armády na hlídce vedle Humvee v Karradě v Bagdádu

Poté, co zdlouhavá irácká krize odzbrojení vyvrcholila americkým požadavkem, aby irácký prezident Saddám Husajn opustil Irák , což bylo odmítnuto, bojovala koalice vedená Spojenými státy a Spojeným královstvím proti iráckým ozbrojeným silám při invazi do Iráku v roce 2003 . Přibližně 250 000 vojáků Spojených států s podporou 45 000 britských, 2 000 australských a 200 polských bojových sil vstoupilo do Iráku primárně přes jejich zastávku v

Kuvajtu. (Turecko odmítlo povolit využití svého území pro invazi ze severu.) Koaliční síly také podporovaly irácké kurdské milice, jejichž počet se odhaduje na více než 50 000. Po přibližně třech týdnech bojů byli Husajn a Strana Baas násilně odstraněni, následovalo 9 let vojenské přítomnosti Spojených států a koalice bojující po boku nově zvolené irácké vlády proti různým povstaleckým skupinám.

Libyjská intervence

Hlavní článek: Operation Odyssey Dawn

V důsledku libyjské občanské války schválila Organizace spojených národů rezoluci Rady bezpečnosti OSN 1973 , která zavedla bezletovou zónu nad Libyí a ochranu civilistů před silami Muammara Kaddáfího . Spojené státy, spolu s Británií, Francií a několika jinými národy , spáchaly koaliční síly proti Kaddáfího silám. Dne 19. března 2011 byla podniknuta první akce USA, když 114 střel Tomahawk vypuštěných americkými a britskými válečnými loděmi zničilo pobřežní protivzdušnou obranu Kaddáfího režimu. ^[117] USA nadále hrály hlavní roli v operaci Unified Protector , NATO- řízená mise, která nakonec začlenila všechny akce vojenské koalice do divadla. V průběhu konfliktu však USA tvrdily, že hrály pouze podpůrnou roli a řídily se mandátem OSN chránit civilisty, zatímco skutečný konflikt byl mezi Kaddáfího loajálními a libyjskými rebely bojujícími za jeho sesazení. ^[118] Během konfliktu byly nasazeny i americké drony . ^[119]

Syrská a irácká intervence

Hlavní články: Operace Inherent Resolve , Američany vedená intervence v Iráku (2014–2021) a Američany vedená intervence v syrské občanské válce




Konvoj amerických MRAP
a bojových vozidel Bradley
ve východní Sýrii během
operace Inherent Resolve

Se vznikem Islámského státu a jeho dobytím rozsáhlých oblastí Iráku a Sýrie vyústila řada krizí, které vyvolaly mezinárodní pozornost. ISIL páchal sektářské zabíjení a válečné zločiny v Iráku i Sýrii. Zisky dosažené v irácké válce byly vráceny zpět, když jednotky irácké armády opustily svá stanoviště. Města ovládla teroristická skupina, která prosadila svou značku práva šaría. Zájem a pobouření mezi západními mocnostmi vyvolalo také únosy a dekapitace mnoha západních novinářů a humanitárních pracovníků. USA v srpnu zasáhly nálety v Iráku na území a majetek držený ISIL a v září koalice USA a blízkovýchodních mocností zahájila bombardovací kampaň v Sýrii zaměřenou na degradaci a zničení ISIL a území ovládané Al-Nusrou.^[120] Do prosince 2017 neměl ISIL v Iráku po kampani v západním Iráku v roce 2017 žádné zbývající území a v březnu 2019 ztratil v Sýrii všechna zbývající území. Nálety amerických a koaličních sil v Sýrii pokračovaly proti Asadově vládě, zejména po Doumě chemický útok v roce 2018.

Viz také

Reference

1. [^] John Whiteclay Chambers, ed., *Oxfordský průvodce po americké vojenské historii* (1999)
2. [^] Jeremy Black, *Amerika jako vojenská síla: Od americké revoluce k občanské válce* (2002)

3. [^] Spencer C. Tucker, James Arnold a Roberta Wiener eds.
Výňatek a textové vyhledávání z Encyklopedie
severoamerických koloniálních konfliktů do roku 1775: Politická, sociální a vojenská historie (2008)
4. [^] James Titus, *The Old Dominion at War: Society, Politics and Warfare in Late Colonial Virginia* (1991)
5. [^] Fred Anderson, *Válka, která udělala Ameriku: Krátká historie francouzské a indiánské války* (2006)
6. [^] Přejít nahoru na: ab Matloff, Maurice , ed. (1969). "2. Začátky".
Americká vojenská historie . Washington, DC: Kancelář
náčelníka vojenské historie vojenské historie, armáda Spojených
států.  Tento článek obsahuje text z tohoto zdroje, který je ve
veřejné doméně .
7. [^] Don Higginbotham, *Válka za americkou nezávislost: vojenské postoje, politiky a praxe, 1763-1789* (1983)
8. [^] Plán lekce na téma „Co udělalo George Washingtona dobrým vojenským vůdcem?“ NEH EDITEMENT
9. [^] Edward G. Lengel, *generál George Washington: Vojenský život* (2007)
10. [^] Edward G. Lengel (2012). A Companion to George Washington. Wiley. p. 300. ISBN 978-1-118-21996-6.
11. [^] Richard H. Kohn, *Eagle and Sword: The Federalists and the Creation of the Military Establishment in America, 1783–1802* (1975)
12. [^] William B. Kessel and Robert Wooster, eds. *Encyclopedia of Native American wars and warfare* (2005) pp 50, 123, 186, 280
13. [^] Michael A. Palmer, *Stoddert's war: naval operations during the quasi-war with France* (1999)
14. [^] Sled', George C. (2008). *Od kolonie k supervelmoci: zahraniční vztahy USA od roku 1776* . New York: Oxford University Press. p. 86. ISBN 978-0-19-972343-0 . OCLC 299054528 .
15. [^] Frank Lambert, *The Barbary Wars: American Independence in the Atlantic World* (2007)

16. [^] JCA Stagg, *Válka 1812: Konflikt o kontinent* (2012)
17. [^] Walter R. Borneman, *1812: The War That Forged a Nation* (2005) je americký pohled; Mark Zuehlke, *For Honor's Sake: The War of 1812 and the Brokering of an Neasy Peace* (2006) poskytuje kanadský pohled.
18. [^] Robert W. Merry , *Země obrovských vzorů: James K. Polk, Mexická válka a dobytí amerického kontinentu* (2009) úryvek a textové vyhledávání
19. [^] K. Jack Bauer, *Mexická válka, 1846–1848* (1974); David S. Heidler a Jeanne T. Heidler, *Mexická válka* . (2005)
20. [^] Louis P. Masur, *Občanská válka: Stručná historie* (2011)
21. [^] Benjamin Bacon, *Sinews of War: Jak technologie, průmysl a doprava vyhrály občanskou válku* (1997)
22. [^] Utleý, (1984)
23. [^] Jim Leeke, *Manila a Santiago: Nové ocelové námořnictvo ve španělsko-americké válce* (2009)
24. [^] Graham A. Cosmas, *Armáda pro impérium: Armáda Spojených států ve španělsko-americké válce* (1998)
25. [^] Richard W. Stewart, "Výstup ke světové velmoci 1898-1902" Ch. 15 Archivováno 8. června 2010 na Wayback Machine , v „Americká vojenská historie, svazek I: Armáda Spojených států a kování národa, 1775–1917“ Archivováno 27. prosince 2011 na Wayback Machine , (2004)
26. [^] Přejít nahoru na: ^{a b c d} Hummel-Colla, Lehua. (2019). Doling out Colonialism: Refiguring Archival Memory of Settler Colonialism in the Hawaiian Islands. *Interactions* (Los Angeles, Kalifornie), 15(2). doi:10.5070/D4152040294
27. [^] William Braisted, *námořnictvo Spojených států v Pacifiku, 1897-1909* (2008)
28. [^] Clodfelter str. 255
29. [^] Brian McAllister Linn , *Filipínská válka 1899–1902* (University Press of Kansas, 2000). ISBN 0-7006-0990-3
30. [^] Clodfelter, Michael, *Warfare and Armed Conflict: A Statistical Reference to Casualty and Other Figures, 1618–1991*

31. ^ Henry J. Hendrix, *Námořní diplomacie Theodora Roosevelta: Námořnictvo USA a zrození amerického století* (2009)
32. ^ James E. Hewes, Jr. *From Root to McNamara: Army Organization and Administration, 1900-1963* (1975)
33. ^ Paolo Coletta, *admirál Bradley A. Fiske a americké námořnictvo* (1979)
34. ^ Lester D. Langley, *The Banana Wars: United States Intervention in the Caribbean, 1898-1934* (2001)
35. ^ Clodfelter str. 378
36. ^ Charles Byler, „Pacifikování Moros: Americká vojenská vláda na jižních Filipínách, 1899–1913“ *Military Review* (květen–červen 2005) s. 41–45. [online](#)
37. ^ John SD Eisenhower, *Intervence!: Spojené státy a mexická revoluce, 1913-1917* (1995)
38. ^ Friedrich Katz, „Pancho Villa and the Attack on Columbus, New Mexico“, *American Historical Review* 83#1 (1978), str. 101–130 [v JSTOR](#)
39. ^ Kendrick A. Clements, „Woodrow Wilson a první světová válka“, *čtvrtletník prezidentských studií* 34:1 (2004). str. 62+. [online vydání](#)
40. ^ Anne Venzon, ed., *Spojené státy v první světové válce: Encyklopedie* (1995)
41. ^ Edward M. Coffman, *The War to End All Wars: The American Military Experience in World War I* (1998)
42. ^ Robert L. Willett, "Russian Sideshow" (Washington, DC, Brassey's Inc., 2003), strana 267
43. ^ Německo a Sovětský svaz pozvány nebyly.
44. ^ Božský, Robert (1969). *Roosevelt a druhá světová válka*. Baltimore, MD, USA: Johns Hopkins University Press. s. 5–48.
45. ^ Jeffery S. Underwood, *The Wings of Democracy: The Influence of Air Power on the Roosevelt Administration, 1933-1941* (1991) pp 34-35

46. [^] "All in - 'přesexuální, přepřácaný a tady' Australská válka 1939–1945 . Archivováno z originálu dne 3. března 2008. Získáno 2. března 2008 .
47. [^] "Faktový list: Pearl Harbor" . Velení námořní historie a dědictví . Námořnictvo Spojených států . Načteno 13. září 2014 .
"Vzpomínka na Pearl Harbor" (PDF) . .nationalww2museum.org . Národní muzeum druhé světové války . Načteno 13. září 2014 .
Shaw, Daron R. (15. září 2008). *The Race to 270: The Electoral College and the Campaign Strategies of 2000 and 2004* .
University of Chicago Press. p. 162. ISBN 978-0-226-75136-8.
48. [^] Statistická a účetní odbočka generálního adjutanta p. 76
49. [^] Parrington, Alan (1997). "Mutually Assured Destruction Revisited". *Airpower Journal*. Archived from the original on 20 June 2015. Retrieved 11 January 2015.
50. [^] Allan R. Millett, "A Reader's Guide to the Korean War," *Journal of Military History* (1997) Vol. 61 No. 3; p. 583+ online version Archived 5 June 2011 at the Wayback Machine
51. [^] James I. Matray, "Truman's Plan for Victory: National Self-Determination and the Thirty-Eighth Parallel Decision in Korea," *Journal of American History*, Sept. 1979, Vol. 66 Issue 2, pp 314–333, in JSTOR
52. [^] Stanley Sandler, ed., *Korejská válka: Encyklopedie* (Garland, 1995)
53. [^] John Prados, *Vietnam: Historie nevyhratelné války, 1945-1975* (2009)
54. [^] Mark Atwood Lawrence, *Válka ve Vietnamu: Stručná mezinárodní historie* (2010)
55. [^] Spencer Tucker, *Vietnam* (2000); pro pokrytí hlavní operace viz Stanley I. Kutler, ed., *Encyclopedia of the Vietnam War* (1996) a Spencer C. Tucker, ed. *Encyklopedie vietnamské války: Politická, sociální a vojenská historie* (2001)
56. [^] Mark Clodfelter, *Hranice vzdušné síly: Americké bombardování Severního Vietnamu* (2006)

57. [^] Lewis Sorley, *Westmoreland: Generál, který ztratil Vietnam* (2011)
58. [^] Robert D. Schulzinger, *Čas na válku: Spojené státy a Vietnam, 1941–1975.* (1997) online vydání
59. [^] Patrick Hagopian, *Válka ve Vietnamu v americké paměti: Veteráni, památníky a politika léčení* (2009) úryvek a textové vyhledávání
60. [^] George Q. Flynn, *Návrh, 1940-1973* (1993)
61. [^] Bernard Rostker, *chci tě!: evoluce All-Volunteer Force* (2006)
62. [^] Oatsvall, Neil S. (1 November 2013). "*Trees Versus Lives: Reckoning Military Success and the Ecological Effects of Chemical Defoliation During the Vietnam War*". *Environment and History*. **19** (4): 427–458.
doi:10.3197/096734013X13769033133666. ISSN 0967-3407.
63. [^] Vijay Tiwathia, *Válka Grenada: anatomie konfliktu nízké intenzity* (1987)
64. [^] Mark Adkin, *Naléhavá zuřivost: Bitva o Grenadu: Pravda za největší americkou vojenskou operací od Vietnamu* (1989)
65. [^] Thomas Donnelly, Margaret Roth a Caleb Baker, *Operation Just Cause: The Storming of Panama* (1991)
66. [^] Rick Atkinson, *Křížová výprava: Nevyřčený příběh války v Perském zálivu* (1994)
67. [^] Marc J. O'Reilly, *Unexceptional: Americké impérium v Perském zálivu, 1941–2007* (2008) s. 173
68. [^] John L. Hirsch a Robert B. Oakley, *Somálsko a operace Restore Hope: Úvahy o vytváření míru a udržování míru* (1995)
69. [^] John R. Ballard, *Podpora demokracie: vojenská kampaň Spojených států na Haiti, 1994–1997* (1998)
70. [^] Richard C. Holbrooke, *Ukončit válku* (1999) výňatek a textové vyhledávání
71. [^] Christopher N. Koontz, *Trvalé hlasy: Ústní historie zkušeností americké armády v Afghánistánu, 2003–2005* (2008) online Archivováno 8. listopadu 2010 na Wayback Machine

72. [^] Ahmad Seir, Rahim Faiez, Tameem Akhgar a Jon Gambrell přispěli hlášením: „Taliban zasáhl hlavní město Afghánistánu po kolapsu vlády“, *The Washington Post*, 16. srpna 2021

Další čtení

Hlavní článek: Bibliografie vojenské historie Spojených států

- Allison, William T., Jeffrey G. Grey, Janet G. Valentine. *Americká vojenská historie: Průzkum od koloniálních dob po současnost* (2. vyd. 2012) 416 stran
- Boyne, Walter J. *Beyond the Wild Blue: A History of the US Air Force, 1947–2007* (2nd ed. 2007) 576 pp excerpt
- Bradford, James C. (2003). Atlas americké vojenské historie. Oxford University Press. ISBN 978-0-19-521661-5.
- Brown, Jerold E. (2001). Historický slovník americké armády. Greenwood Publishing Group. ISBN 978-0-313-29322-1.
- Chambers, John Whiteclay; Fred Anderson (1999). Oxford společník americké vojenské historie. Oxford University Press. ISBN 978-0-19-507198-6.
- Chambers, John Whiteclay a G. Kurt Piehler, ed. *Hlavní problémy americké vojenské historie: Dokumenty a eseje* (1988) 408 stran výňatky z primárních a sekundárních zdrojů obsah
- Crocker, III, HW (2007). Don't Tread on Me: 400-year History of America at War. ISBN Random House Digital, Inc 978-1-4000-5364-3.
- Hacker, Barton C.; Margaret Viningová (2007). Americká vojenská technologie: Životní příběh technologie. JHU Stiskněte. ISBN 978-0-8018-8772-7.
- Hagan, Kenneth J. a Michael T. McMaster, ed. *In Peace and War: Interpretations of American Naval History* (2008), eseje vědců
- Howarth, Stephen (1999). To Shining Sea: a History of the United States Navy, 1775–1998. Norman, OK: U of Oklahoma Press. ISBN 0-8061-3026-1.

- Hearn, Chester G. *Air Force: Ilustrovaná historie: Americké letectvo od roku 1910 do 21. století* (2008) úryvek a textové vyhledávání
- Isenberg, Michael T. *Shield of the Republic: The United States Navy v éře studené války a násilného míru 1945–1962* (1993)
- Kimballe, Jeffrey. "Vliv ideologie na interpretační neshody: Zpráva o přehledu diplomatických, vojenských a mírových historiků o příčinách válek v USA ve 20. století," *History Teacher* 17#3 (1984) str. 355–384 doi : 10.2307/493146 online

Krebs, Daniel a Lorien Foote, ed. *Užitečné zajatce: Role válečných zajatců v amerických vojenských konfliktech* (University Press of Kansas, 2021). zahrnuje americké válečné zajatce a válečné zajatce v držení USA

- Lee, Wayne E. "Mysl a hmota – Kulturní analýza v americké vojenské historii: Pohled na stav pole." *Journal of American History* 93.4 (2007): 1116–1142. online
- Lookingbill, Brad D. (2010). *Americká vojenská historie* . John Wiley and Sons. ISBN 978-1-4051-9052-7.
- Láska, Robert W., Jr. (1992). *Historie amerického námořnictva 2 sv.*
- Matloff, Maurice (1996). *Americká vojenská historie: 1775–1902* . Da Capo Press. ISBN 978-0-938289-70-8.; čtená vydání;
- Matloff (1996). *Americká vojenská historie: 1902–1996* . Da Capo Press. ISBN 978-0-938289-71-5.; čtená vydání
- Millett, Allan R. *Sempre Fidelis: Historie námořní pěchoty Spojených států* (1980) úryvek a textové vyhledávání
- Millett, Allan R., Peter Maslowski a William B. Feis. *Pro společnou obranu: Vojenská historie Spojených států od roku 1607 do roku 2012* (3. vydání 2013) úryvek a textové vyhledávání
- Milner, Marc. "Při hledání amerického způsobu války: Potřeba širšího národního a mezinárodního kontextu." *Journal of American History* 93.4 (2007): 1151–1153. online

- Morris, James M., ed. *Čtení v americké vojenské historii* (2003) 401 stran článků od odborníků
- Moten, Matthew (2014). *Prezidenti a jejich generálové: Americká historie velení ve válce* . Harvard UP.
- Muehlbauer, Matthew S. a David J. Ulbrich. *Ways of War: Americká vojenská historie od koloniální éry do 21. století* (Routledge, 2013), 536 stran; vysokoškolská učebnice; online recenze
- Stewart, Richard W. *Americká vojenská historie* (2. díl 2010); Aktuální učebnice ROTC
- Sweeney, Jerry K.; Kevin B. Byrne (2006). *Příručka americké vojenské historie* . U of Nebraska Press. ISBN 978-0-8032-9337-3.
- Upton, Emory. *Armády Asie a Evropy: Zahrnující oficiální zprávy o armádách Japonska, Číny, Indie, Persie, Itálie, Ruska, Rakouska, Německa, Francie a Anglie* (1878). online ; Emory Upton byl přední americký vojenský expert,
- Urwin, Gregory JW (1983). *Kavalérie Spojených států: ilustrovaná historie, 1776–1944* . University of Oklahoma Press. ISBN 978-0-8061-3475-8.
- Utey, Robert M. (1984) *Frontier Regulars: The United States Army and the Indian, 1866-1891*
- Utey, Robert M. (2002) *Indické války*
- Williams, T. Harry (1960). *Američané ve válce: Vývoj amerického vojenského systému* . LSU Press. ISBN 978-0-8071-2474-1.
- Ministerstvo armády USA (2001). *Psaní americké vojenské historie: Průvodce* . ISBN společnosti Minerva Group, Inc 978-0-89875-350-9.
- Woodward, David R. *Americká armáda a první světová válka* (Cambridge University Press, 2014). 484 s. online recenze

- Grimsley, Mark. "The American Military History Master Narrative: Three učebnice o americké vojenské zkušenosti," *Journal of Military History* (2015) 79#3 str. 782–802; recenze učebnic Allison, Millett a Muehlbauer

Externí odkazy



Wikimedia Commons má média související s vojenskou historií Spojených států .

Historie Spojených států

Ozbrojené konflikty zahrnující ozbrojené síly Spojených států

Ozbrojené síly Spojených států

články ze Spojených států

Vojenská historie Severní Ameriky

Orgánová kontrola : Národní

- Izrael
- Spojené státy

Kategorie :